

Odvzn prababiĉka

Druh svtov válka, kter se zúčastnila většina států světa, si vyžádala více neŹ Źedest milionů obětí. Ti lid, kteří neztratili Źivot, vřak museli po celou dobu války bojovat s rozmary německých okupantů.

UŹ od nepamti vlastnila moje rodina velké množství polí, lesů a dobytka. Právě díky tomuto hospodárství se i v době krize dokázala uŹivit. Ale ani ona nebyla od pravidelných povinných dvek uchráněna. KaŹd měsíc dvky narůstaly. Nejdříve to byly vejce, sry a jin mléčné výrobky. Později dřv, obilí a seno. Ze vřeho, co měli, museli vřdy polovinu odevzdat. I přes vřechny mrzutosti se vřak měli vřichni rádi a věřili, Źe se brzy situace zmn. Zmnila se, ale k horřmu.

Psal se rok 1942. UŹ třetí rok musela moje rodina platit nmeck dvky. Bylo to namhav, ale zvládala to. KdyŹ ale Němci dostali chuť na jejich hovězí, skopov, vepřov a drůbeŹ maso, prarodiĉe věděli, Źe celou rodinu z t trochy, co měli, neuŹiv. A proto, kdyŹ stejn jako kaŹd měsíc přijelo auto s vojáky, odmítli jim cokoli vydat. Němci zprvu nechápali, ale pak zaĉali vyhroŹovat, děsit je a křĉet. S vhruŹkami a nenvst v oĉch vřak nakonec odjeli. Vřichni pevn věřili, Źe se uŹ nevrátí. Praddeĉek si tm byl téměř jist, ale prababiĉka si dobř pamatovala hrozn slova, kterými jim vojáci vyhroŹovali.

Na její slova ostatn o měsíc později dořlo. Byl veĉer a celá rodina seděla u veĉere. Zrovna spokojen jedli tzv. ztrky, kdyŹ se ozval v dlce zvuk známého motoru. Vřichni strnuli. Jako první se do reality vrtla prababiĉka. „Vstávej, Josfku, rychle,“ poruĉila praddeĉkovi. „Proĉ, Jindřřko?“ divil se, ale přece se zvedl. „Urĉit se vrtli splnit své vhruŹky, Źe t zavřou. A co my sami tady bez tebe?“ odpověděla mu. „Rychle utíkej na Kyĉeru a schovej se tam!“ řekla mu rzn. „Dobří, ale dejte si pozor“, poprosil ji a pak utekl. Utíkal, co mu nohy staĉily, aŹ dořel na sam vrřek Kyĉery, kde se schoval do trávy pod vtvĉky borůvĉ. On byl zachráněn. Ale co Źena a děti? Potom, co její manŹel utekl, zavřela dveří a sedla si ke stolu. O chvíli později vtrhli do světnice vojáci. Chvíli se rozhlřeli a poté se zeptali: „Kde máte manŹela?“ „řel pracovat do lesa“, odpověděla. „A kdy se vrátí?“ pokračovali ve výslechu. „Nevím“, opět odpověděla. Tu to nevydrŹeli a rozkřkli se: „LŹete, a pokud nám nepovte, kde je, vezmeme si vás.“ Ona se vřak nezalekla a klidn odpověděla: „Dobří, zatkněte m, ale ty děti půjdou se mnou.“ Rozhlédli se, ve světnici uviděli třnct dt. Podle vzhledu mohlo nejstarř mít něco přes patnáct let. Naposledy po vřech vrhli nenvstn pohled a s nadávkami odeřli. Nakonec se později vře vyřeřilo a rodina msĉn odevzdávala dohromady ĉtvrtinu svých surovin.

Hlavn ale je, Źe prababiĉka svou odvahou zachránila celou rodinu, a na takov osoby se vřu nezapomíná.